

Китоби Дониёл — Рақами наваду чорум

Кушодани чаҳорчӯбаи нубувватӣ: дарки се қудрате, ки ба Ҳармаҷидӯн мебаранд

Jeff Pippenger

2024-02-27

Чаҳорчӯби нубувватие, ки Уилям Миллер ба кор бурд, сохтори ду қудрати вайронгар буд: Руми бутпараст ва пас аз он Руми папавӣ. Чаҳорчӯби нубувватие, ки Future for America ба кор мебарад, сохтори се қудрати вайронгар аст: Руми бутпараст, пас аз он Руми папавӣ ва сипас протестантизми муртад. Се зухури Рум ҳамон се қудрати вайронгари аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб мебошанд. Ин чаҳорчӯба то андозае бузург тавассути муқовимате, ки бар зидди нури шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл — ки дар замони охир, дар соли 1989, муҳркушоӣ гардид — оварда шуд, шинохта шуд.

Ду зухуроти аввали Рум таркиби нубуввати Руми муосирро муайян месозанд, ки он зухуроти сеюм ва охиринаи Рум аст. Руми муосир сохтори қудрати ниҳонии сегонаи таъкибкунандаи рӯзҳои охирро муайян месозад. Ба он наздикона вобаста, аммо ба таври равшан фарқкунанда, се зухуроти Бобил мебошанд. Аввалин Бобили Намруд буд. Дуюмин Бобили Набукаднесар ва Белшасар буд. Ин ду шохиди нубувватӣ якҷоя хусусиятҳои нубуввати Бобили муосирро муайян месозанд. Ҳарчанд дар як сатҳ Руми муосир ва Бобили муосир як воҳиданд, се зухуроти Бобил сукути ниҳонии Бобил ва такаббури марди гунохро муайян менамоянд.

Сукути Бобил мавзӯи бузург ва мушаххасе дар пешгӯии Китоби Муқаддас аст, ҳамчунон ки такаббури папаи Рум низ чунин аст. Дар боби ҳадаҳуми Ваҳй, яке аз фариштагоне ки ҳафт балои охириноро мерезад, меояд, то махсусан довари Бобилро муайян намояд, ки ин ифодаи дигари сукути ӯст.

Ва яке аз он ҳафт фариштае, ки ҳафт коса доштанд, омада, бо ман сухан ронд ва ба ман гуфт: «Ба ин ҷо биё; ман довари фоҳишаи бузургро, ки бар обҳои бисёр нишастааст, ба ту нишон хоҳам дод; бо вай подшоҳони замин зино кардаанд, ва сокинони замин аз майи зинокории вай маст гардидаанд». Пас ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва ман занеро дидам, ки бар ҳайвони арғувонӣ нишаста буд, ки аз номҳои куфр пур буд ва ҳафт сару даҳ шох дошт. Ваҳй 17:1–3.

Кори фаришта аз он иборат аст, ки ба Юҳанно довари занеро нишон диҳад, ки бар пешонии вай «АСРОРИ БОБИЛ» навишта шудааст.

Ва он зан бо либоси арғувонӣ ва қирмизӣ ораста шуда, бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд, ва дар дасти худ ҷоми тиллоӣ дошт, ки пур аз зиштиҳо ва наҷосати зинокории вай буд. Ва бар пешонии вай номе навишта шуда буд: АСРОР, БОБИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА ЗИШТИҲОИ ЗАМИН. Ва ман он занро дидам, ки аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст буд; ва чун вайро дидам, бо

хайрати бузург дар тааччуб мондам. Ваҳй 17:4–6.

Дастгоҳи геополитикӣ, ки папа дар рӯзҳои охир барои таъкиб кардани онҳое, ки онҳоро бидъаткор мешуморад, ба кор мебарад, бо «хайвони арғувонранг, пур аз номҳои куфр, ки ҳафт сар ва даҳ шох дорад» тасвир шудааст. Ин ки вай бар ҳайвон савор аст, нишон медиҳад, ки вай бар он ҳайвон ҳукмронӣ дорад, чунон ки савора бар асп.

Ва зане, ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:8.

«Ҳайвони қирмизранг бо ҳафт сар ва даҳ шох» Рими муосир аст ва сохтори геосиёсиро намоёндагӣ мекунад, ки зан дар айёми охир онро хангоми таъкиби вафодорони Худо ба кор мебарад. Зан Бобили муосир аст, он шаҳри бузург, ки зино мекунад ва бар подшоҳони замин ҳукмронӣ менамояд. Ду зухуроти аввали Бобил, ки бо Бобил дар боби ёздаҳуми Ҳастӣ ва Бобил дар бобҳои чаҳорум ва панҷуми Дониёл ифода шудаанд, такаббур ва суқути Бобили муосирро дар айёми охир тавсиф мекунанд. Зане, ки дар боби ҳабдаҳуми Ваҳй доварӣ мешавад, Бобили муосир аст, ва ҳайвоне, ки ӯ бар он ҳукм меронад, Рими муосир аст. Ӯ бо подшоҳон зино кардааст, ва яққоя онҳо як тан ҳастанд.

Бинобар ин, мард падару модари худро тарк хоҳад кард, ва ба зани худ хоҳад часпид; ва онҳо як тан хоҳанд шуд. Ҳастӣ 2:24.

Гарчанде ки онҳо як бошанд ҳам, баъзе унсурҳои нубуввати Рими муосир ва Бобили муосир дар Каломи Худо ба таври ҷудогона нишон дода шудаанд. Саргузашти Бобили муосир, чунон ки бо ду шохиди Бобил ва Бобул устувор гардонида шудааст, дар бораи такаббури ӯ ва суқути ниҳони ӯст. Дар шаш ояти охири Дониёл ёздаҳ, подшоҳи шимол барои намоёндагӣ кардани папагӣ истифода шудааст. Попи Рум намоёндаи заминии шайтон аст.

«Барои ба даст овардани ғойаҳо ва иззату иқдоми дунявӣ, калисо водор карда шуд, ки илтифот ва пуштибонии бузургони заминро бичӯяд; ва бо ин роҳ, чун Масеҳро рад намуд, ӯро ба он водоштанд, ки итоати худро ба намоёндаи Шайтон — усқуфи Рум — таслим намояд». «Муборизаи бузург», 50.

Шайтон меҳост Худо бошад, ва орзуи ӯ ин буд, ки тахтҳои сиёсӣ ва динии Худоро ба даст гирад.

Чӣ гуна аз осмон афтадаӣ, эй Люсифер, писари субҳ! Чӣ гуна ба замин фурӯ зада шудай, ту, ки халқҳоро нотаваҷҷеба мегардондӣ! Зеро ту дар дили худ гуфтаӣ: «Ба осмон сууд хоҳам кард, тахти худро болотар аз ситораҳои Худо хоҳам бардошт; ҳамчунин бар кӯҳи маҷлис, дар канораҳои шимол, хоҳам нишаст; болотар аз баландииҳои абрӯ сууд хоҳам кард; монанди Ҳаққи Таъоло хоҳам шуд». Ишаъё 14:12–14.

Шайтон орзу дошт, ки тахти худро (ки рамзи ҳукмронии подшоҳист) «болотар аз ситораҳои Худо» бардорад. Ситораҳои Худо ғариштагонанд ва дастгоҳи ҳукумати Худоро намоёндагӣ мекунанд. Шайтон ҳамчунин орзу дошт, ки «бар кӯҳи ҷамоат, дар ақсои шимол» нишинад. Ҷамоат Калисо аст, ва он дар Ерусалим ҷойгир аст, ки дар ақсои шимол мебошад. Бар тахт

дар «ақсои шимол» нишастан, подшоҳи шимол будан аст. Масеҳ Подшоҳи ҳақиқии Шимол аст, ки ҳамчунин Подшоҳ бар ҳукумати Худо мебошад. Шайтон орзу дошт, ки «монанди Ҳаққи Таоло» бошад.

Суруд ва Забур барои писарони Қӯрах. Бузург аст Худованд ва бисёр сазовори ситоиш аст дар шаҳри Худои мо, бар кӯҳи қудсияти Ё. Зебо дар мавқеи худ, шодии тамоми замин аст кӯҳи Сион, дар канораҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург. Худо дар қасрҳои он ҳамчун паноҳгоҳ шинохта мешавад. Забур 48:1–3.

Намояндаи заминии Шайтон усқуфи Рум (попа) аст. Дар шаш ояти охирини боби ёздаҳуми Дониёл, болоравӣ ва суқути ниҳони попаи Рум тасвир шудааст, ва дар он ҷо попа ҳамчун подшоҳи шимол нишон дода шудааст. Ё сари калисои католикӣ аст, ва калимаи «католикӣ» маънои умумичаҳониро дорад. Барои он ки Шайтон ду тахти Масеҳро (сиёсӣ ва динӣ) қалбакӣ кунад, Шайтон калисои католикиро ба ин мақсад ба вучуд овард, ки хангоме ки ӯ дар рӯзҳои охир ба тақлид кардани шахсияти Масеҳ оғоз мекунад, як низоми умумичаҳонии динӣ дошта бошад.

«Ин созиш миёни бутпарастӣ ва масеҳият ба ташаккули “марди гуноҳ”, ки дар нубувват пешгӯӣ шудааст, ҳамчун касе ки ба Худо муқобилат мекунад ва худро болотар аз Ё мебардорад, оварда расонд. Он низоми азими дини дурӯғин шохкори қудрати Шайтон аст — ёдгории кӯшишҳои ӯ барои бар тахт нишастан ва чаҳонро мувофиқи иродаи худ ҳукмронӣ кардан». The Great Controversy, 50.

Шайтон як низоми ҷаҳонии динӣ ва ҳамчунин сохтори ҷаҳонии сиёсиро бино кард, то ду тахти ҳокимиятро, ки Подшоҳи ҳақиқии Шимол бар онҳо нишастааст, тақлид намояд. Даҳ подшоҳи Ваҳй боби ҳабдаҳ, ки фоҳиша дар айёми охир бо онҳо зино мекунад ва бар онҳо ҳукмронӣ менамояд, ҳайвони дорои ҳафт сар ва даҳ шохро ифода мекунанд, ки бар он зане ҳукм меронад, ки бар пешониаш BABYLON навишта шудааст. Дар боби ҳабдаҳ даҳ подшоҳ «аз фоҳиша нафрат хоҳанд кард, ва ўро харобу бараҳна хоҳанд сохт, ва гӯшташро хоҳанд хӯрд, ва ўро дар оташ хоҳанд сӯзонд». Пас, довари вай ба тасвир оварда мешавад. Се зуҳури Бобил суқути ниҳони Бобилро муайян месозанд. Се зуҳури Рум сохтори сиёсиро, ки вай бар он ҳукмронӣ мекунад, муайян месозанд.

Паёмҳои се фариштаи боби чордаҳуми Ваҳй ба суқути ниҳони Бобили муосир мурочиат мекунанд, ҳамон тавре ки Дониёл, боби ёздаҳ, оятҳои чихилу чор ва чихилу панҷ низ чунин мекунанд. Ба суқути ниҳони вай дар боби ҳабдаҳуми Ваҳй ишора шудааст, аммо он дар боби ҳаждаҳум боз ҳам мушаххастар ба тафсил баён гардидааст. Тасвири Дониёл 11 дар бораи суқути ниҳони Бобили муосир, ҳамроҳ бо тасвири се фариштаи боби чордаҳум ва тавсифи бобҳои ҳабдаҳ ва ҳаждаҳ аз ин суқути ниҳой, бояд якҷо оварда шаванд, сатр бар сатр. Дар Дониёл 11 суқути ниҳони Бобили муосир ҳамчун ҳодисаи муайян шудааст, ки хангоми ёрӣ наёфтани вай воқеъ мегардад.

Ва хаймаҳои қасри худро миёни баҳрҳо, бар кӯҳи муқаддаси ҷалол, барпо хоҳад кард; вале ба поёни худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ўро ёрӣ нахоҳад кард. Дониёл 11:45.

Дар ояти навбатӣ Микоил бармехезад ва муҳлати имтиҳони инсонӣ ба анҷом мерасад. Оят бо чунин сухан оғоз меёбад: «Ва дар он вақт». Вақте ки Бобили муосир сукут мекунад, муҳлати имтиҳони инсонӣ ба анҷом мерасад, ва вай танҳо мемирад. Фариштаи сеюм анҷоми муҳлати имтиҳонро муайян мекунад, зеро нишон медиҳад, ки ҷаҳон ба ду гурӯҳи одамон ҷудо шудааст: онҳое ки нишони ҳайвонро доранд ва онҳое ки мӯҳри Худоро доранд. Дар он вақт, ғазаби Худо бар Бобили муосир ва бар онҳое ки нишони ҳокимияти ӯро пазируфтаанд, рехта мешавад.

Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд гуфт: «Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва сурати он сачда кунад ва нишони онро бар пешонии худ ё бар дасти худ қабул намояд, ҳамон кас аз шароби ғазаби Худо хоҳад нӯшид, ки беомехта дар ҷоми қаҳри ӯ рехта шудааст; ва ӯ дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб дода хоҳад шуд. Ва дуди азоби онҳо то абадҳои абад боло меравад; ва онҳое ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва сурати он сачда мекунанд ва ҳар кӣ нишони номи онро қабул намоинад, шабу рӯз оромӣ надоранд. Дар ин ҷост сабри муқаддасон: дар ин ҷо онҳоянд, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро». Ваҳй 14:9–12.

Дар боби ҳаждаҳуми Ваҳй, довариҳои ғоҳишаи бузург ҳамчун довариҳои тадриҷӣ тасвир шудааст, ки аз қонуни наздикояндаи якшанбе оғоз меёбад, ҳангоме ки овози дувум рамаи дигари Худоро аз Бобил берун мекунад. То ояти бисту якум баста шудани муҳлати озмоиш нишон дода мешавад; бинобар ин, муайян мегардад, ки аз қонуни наздикояндаи якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида то замоне ки Микоил бармехезад, фосилаи замоне аст, ки дар он довариҳои Бобили муосир, дар айёми таъқиботи бузург, ба амал оварда мешавад.

Ва фариштаи пурқувват сангеро мисли санги бузурги осӣ бардошт ва онро ба баҳр андохта, гуфт: «Ҳамин тавр он шаҳри бузург, Бобил, бо зӯрӣ сарнагун хоҳад шуд ва дигар ҳаргиз ёфт нахоҳад гардид. Ва овози навозандагони барбат, ва мусикинавозон, ва найнавозон, ва қарнайнавозон дигар ҳаргиз дар ту шунида нахоҳад шуд; ва ҳеҷ ҳунарманд, аз ҳар ҳунаре ки бошад, дигар дар ту ёфт нахоҳад шуд; ва садои санги осӣ дигар ҳаргиз дар ту шунида нахоҳад шуд; ва нури ҷароғ дигар ҳаргиз дар ту нахоҳад дурахшид; ва овози домод ва арӯс дигар ҳаргиз дар ту шунида нахоҳад шуд; зеро тоҷирони ту бузургони замин буданд; зеро ҳамаи халқҳо бо ҷодугарӣҳои ту фирефта шуданд. Ва дар вай ҳуни анбиё ва муқаддасон ва ҳамаи онҳое ки бар рӯи замин кушта шуда буданд, ёфт гардид». Ваҳй 18:21–24.

Партофта шудани санг, ҳомӯш гардидани навозандагон ва қорғарон, ҳомӯш шудани ҷароғ, ҳомӯш гардидани овозҳои арӯс ва домод — ҳамаи ин таъбирҳои мебошанд, ки аз Аҳди Қадим гирифта шудаанд ва анҷоми муҳлати имтиёзро ифода мекунанд.

Вақте ки боби ёздаҳуми Дониёл ба таври нубувватӣ бар бобҳои сздаҳум ва ҷордаҳуми Ваҳй татбиқ карда мешавад, ва сипас он ду порча бар бобҳои ҳабдаҳум ва ҳаждаҳуми Ваҳй татбиқ карда мешаванд, мо се хатти нубувватро меёбем, ки, дар миёни дигар ҳақиқат, сукути ниҳони Бобили ҳозираро ифода мекунанд. Ҳар яке аз ин се хатт яке аз се қудрати сегонаро ифода мекунад, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон раҳнамун месозанд. Боби ёздаҳуми Дониёл ҳайвонро (попиятро) муайян мекунад. Бобҳои сздаҳум ва ҷордаҳуми Ваҳй ҳамон таърихро

пешниҳод мекунанд, аммо аз дидгоҳи набии козиб (Иёлотӣ Муттаҳида). Бобҳои ҳабаҳум ва ҳажаҳуми Ваҳӣ ҳамон ҳатти нубуввати ро муайян мекунанд, аммо таърихе, ки дар он ҷо ифода ёфтааст, бар аждаҳо (Созмони Милалӣ Муттаҳид) тамаркуз дорад.

Ҳар яке аз ин се ҳат аз замони охир, дар соли 1798, оғоз меёбад. Ояти чиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёл бо ин суҳанон оғоз мешавад: «Ва дар замони охир». «Замони охир» дар аввали оят соли 1798 аст, ва вақте ки ин оят дар соли 1989 ба иҷро расид, он низ «замони охир» буд, зеро Исо анҷомро бо оғоз тасвир менамояд, ҳангоме ки меҳодад имзои Ҳудро бар як ҳақиқати муҳим гузорад. Ҳоҳар Уайт ба мо ҳабар медиҳад, ки боби сздаҳуми Ваҳӣ низ дар соли 1798 оғоз меёбад.

«Ва ҳангоме ки Папагӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъкиб даст кашад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармеҳост, то овози аждаҳоро тақрор намояд ва ҳамон амали бераҳмона ва қуфромезро идома диҳад. Ин қудрат, охирин қудрате, ки бо калӣсо ва бо шарияти Худо ҷанг хоҳад бурд, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррамонанд дошт, рамзӣ гардонида шуда буд». Signs of the Times, November 1, 1899.

Ҳати нубуввате, ки дар ояти чиҳилуми боби ёздаҳуми Дониёл аз соли 1798 оғоз меёбад, то замон идома меёбад, ки муҳлати имтиҳони башар ба поён мерасад, вақте ки Микоил бармеҳезад. Ҳати нубуввате, ки дар соли 1798 оғоз меёбад, «вақте ки папагӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъкиб даст кашад», бо ғуру рехтани ғазаби Худо бар онҳое ба анҷом мерасад, ки «аломати» ҳокимияти папагиро пазируфтаанд. Дар боби ҳабаҳуми Ваҳӣ, ҳангоме ки ғаришта назди Юҳанно меояд, то доварии ғоҳишаи папагиро ба ӯ нишон диҳад, Юҳанно ба худӣ поёни «биёбон», ки таърихи солҳои 538 то 1798-ро ифода мекунад, бурда мешавад. Юҳанно, ки аз лиҳози рӯҳонӣ дар соли 1798 қарор дода шудааст, доварии Бобили муосирро сабт мекунад, ки аз овози дуоми Ваҳӣ боби ҳажаҳ оғоз меёбад, овозе ки эълон мекунад, ки папагӣ косаи замони имтиҳонии худро пур кардааст, ва пас аз он доварии вай то пӯшида шудани муҳлати имтиҳон идома меёбад, замон ки санги осӣёб ба баҳр андохта мешавад.

Сатр бар сатр, ин се сатр сукути ниҳонии Бобили муосирро муайян мекунанд, ки бо подшоҳони Руми муосир зино кардааст. Дониёл ёздаҳ шоҳиди папагӣ аст, ки ҳамчун подшоҳи шимол тасвир шудааст. Ваҳӣ сздаҳ ва ҷордаҳ шоҳиди паёмбари козиб аст, ва бобҳои ҳабаҳ ва ҳажаҳ ба нақши аждаҳо (даҳ подшоҳ) шаҳодат медиҳанд. Ҷорҷуби нубувватие, ки Future for America ба қор мебарад, бар се қудрате асос ёфтааст, ки ҷаҳонро ба сӯи Армагеддон мебаранд.

Ду шоҳиди Бобил ва Бобулистон ҳусусиятҳои нубувватии Бобулистони муосирро муайян мекунанд. Он ду шоҳид аз такаббури пешвои папавӣ суҳан меғӯянд, ки худро масеҳӣ эътироф мекунад, дар маъбади Худо менишинад ва худро Худо эълон менамояд. Он ду шоҳид ҳамчунин сукути ниҳонии ӯро муайян мекунанд. Ҳудбузургдорӣ папа ва сукути ниҳонии ӯ, ҷунон ки дар се зуҳуроти Бобулистон муаррифӣ шудааст, ҳамон ҷизест, ки рӯёи таърихи нубуввати ро барпо месозад.

Ва дар он айём бисёре бар подшоҳи ҷануб бархоҳанд хест; ҳамчунин золимони қавми ту худро баланд хоҳанд кард, то рӯёро барпо намоянд; вале онҳо сукут хоҳанд кард.
Дониёл 11:14.

Мо баррасии худро дар бораи се зухуроти Бобил дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз офатҳои вай насиб наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадкориҳои вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон гуна подош диҳед, чунон ки вай ба шумо подош додааст, ва мувофиқи аъмолаш ба вай дучандон диҳед; дар ҳамон ҷоме, ки вай пур кардааст, барои вай дучандон пур кунед. Ба ҳамон андозае ки вай худро ҷалол додааст ва дар айшу ноз зистааст, ба вай азоб ва мотам диҳед; зеро вай дар дили худ мегӯяд: «Ман чун малика нишастаам, бева нестам, ва ҳаргиз мотам нахоҳам дид». Бинобар ин, офатҳои вай дар як рӯз хоҳад омад: марг, ва мотам, ва гуруснагӣ; ва вай қомилан дар оташ сӯхта хоҳад шуд, зеро қавист Худованд Худое ки вайро доварӣ мекунад. Ваҳй 18:4–8.